

Muren Oplopen

Iedereen vond het prachtig, goed voor hem. Hij vond het ook leuk, prachtig, grappig en wat nog allemaal. Tot hij de muren op begon te lopen. In het begin haalde zijn moeder haar schouders op, maar na enkele dagen was de maat vol. 'Als je de muur wil oplopen doe dan tenminste je schoenen uit! Ga jij het opkuisen?' schreeuwde ze terwijl ze aan zijn schouders trok. Een vuile muur was momenteel de minste van zijn zorgen. Op de voet gevolgd door een boze, aan hem sleurende moeder.

'Zou zij (niet de moeder) een baard hebben?' vraagt hij zich af. 'Zoals Sinterklaas? Maar die ze stiekem afscheert?' Vermoedelijk niet, maar het zou hem niet kunnen schelen als het wel zo was. Niets mis met een mooie volle witte baard. Niet afscheren en voor je het weet is het een rage.

Hij zucht om de zoveelste onzinnige gedachte die verdoezelt dat er wat op het puntje van zijn tong ligt. Wat precies weet hij niet. Het ziet er echter niet naar uit dat hij snel van de muur zal komen. Dus, hij heeft tijd.

Maar goed, het is niet te ontkennen; hij voelt zich een zesjarige die voor Sinterklaas staat. Het moment van angst en wens. Alsof God en de duivel zijn hoofd hebben uitgekozen om een robbertje te vechten. Een vicieuze cirkel. Je wil het cadeau van de goedheilig man, maar hebt angst dat je het niet krijgt omdat hij je niet braaf genoeg vindt, waardoor je het cadeau nog meer wil hebben en hierom weer meer angst krijgt. Vermoeiend. Telkens als hij voor Sinterklaas stond dacht hij 'Als jij niet bestond zou alles makkelijker zijn. Jij weet niet hoe hard het is. Jij moet niet in jezelf geloven ouwe!'

Toen hij te weten kwam dat Sinterklaas niet bestond was hij zo opgelucht dat hij begon te zweven. Zijn moeder moest hem vastbinden. Hij viel pas na drie dagen naar beneden.

Ach, het is niet haar bestaan dat hem de muur opdrijft. Het is de verwarring. Hij kan er geen touw aan vast knopen. Hij zucht. Zo hard dat zijn moeder vanuit de keuken opmerkt dat 'er precies toch een briesje opsteekt. Zou het nog regenen?'

Het blijft branden op zijn tong. 'Je bent er eentje' zegt ze. Hoe eentje? Eén uit twee, tien, duizend, miljoen, ontelbaar, van papier? Of is het eentje zoals in eentje is geentje? Maakt een verschil, niet?

Wie kan hij het verwijten buiten zichzelf? Had hij maar de afslag 'Deftig Man Worden' moeten nemen en niet blijven verder hobbelen op het 'Jongentje, Nu en Altijd' baantje. Natuurlijk, je lacht wat af als jongen, tenminste, voordat je samen met je voetbal onder de banden van een razende BMW verdwijnt.

'Als ik nu maar...' mompelt hij. Als hij nu maar wat? Durfde, duidelijk kon zijn? Iets kon zeggen dat zinnig klinkt? God weet dat hij alles al gegeven heeft. Over de waarde ervan zou

hij lang kunnen nadenken, maar hij wil niet in de muur gaan bijten, nog niet.

Hij heeft gelogen. Alles gegeven? Neen, neen, neen, alles gegeven wat hij durft zonder zich onveilig te voelen. Jongentjes; overdag de boel afbreken, 's nachts traantjes. Of omgekeerd. En waarom heeft hij God er bij gesleurd? In iemand die beweert iets uitgevonden te hebben (de mens in Zijn geval), en er dan geen handleiding bij stopt weigert hij te geloven. Mensen lijken wel een uit de hand gelopen grap met hij, de wandklever als pointe. Hij zal het nooit toegeven, maar hij kan fier zijn op nutteloze slimmigheden.

En zo gaat het dagenlang door. De ene debiele gedachte springt op de kar van de andere. Als hij maar tegen haar kon fluisteren. Dan was hij zeker dat ze luisterde. Geroep is als storm. Enkel leuk als het in je rug blaast. In geroep verliest hij zichzelf en woorden. Het is telkens samenvatten. De hoofdpunten geven. Hij heeft meer tijd nodig. Jongentjes; en toen, en toen, en toen, en toen,...

Op en nog geen stap dichterbij. Geen vijs wijzer. Misschien is dat het punt. Is er niets te snappen, enkel te maken, te doen. 'Moeder, Houston, we have a problem!' schreeuwt hij, maar zijn moeder is naar buiten en Houston ligt in Texas.

Hij houdt zijn adem in, concentreert zich op zijn pompende bloed. Hij luistert. Het is niet de eerste keer dat zijn bloed begint te spreken. 'Je maakt het te ingewikkeld sukkel. Je wil enkel met je oor op haar buik rusten en luisteren naar binnenin': hoort hij. Dat wist hij al.

Zijn moeder is terug. Hij ruikt soep. 'Moeder, is je hoofd te rusten willen leggen op een buik een goed teken of te pussy?' 'Een heel goed teken zoon. Kom nu van de muur. Je soep wordt koud.' Hij vertikt het. Hij zal het eens vragen. Na dagen op de muur zijn angst en wens toch een pot nat geworden. Hij glimlacht. Toegeven is alvast het halve werk. Hij neuriet; 'every time I eat vegetables it makes me think of you.' Het is niet om aan te horen.